

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rkp. 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 138/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

198/2009. (VII. 1.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **budapesti lakos panaszos¹** jogi képviselője útján 2009. március 18-án előterjesztett **panaszára indult eljárásban** a 2009. július 1-jén – dr. Kaltenbach Jenő elnök, testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén **született állásfoglalását**

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y a k.

A Testület a panaszt az országos rendőrfőkapitány által küldött havi tájékoztatás alapján bírálta el. A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2009. január 30-án és 31-én fogantatosított rendőri intézkedések (igazoltatás, előállítás, testi kényszer alkalmazása) miatt jogi képviselője útján panaszt jelentett be a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: CSMRFK) Bepetési Szolgálat Akció Osztályával szemben 2009. február 3-án.

A Testület a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93. §-ának (6) bekezdése szerint, az országos rendőrfőkapitány által küldött havi tájékoztatás alapján bírálta el a panaszt, amelyet 2009. március 18. napján érkezett.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

I.

A panaszbeadvány, valamint az annak mellékletét képező – a 2009. február 5. napján megindult közigazgatási eljárásban a panaszos tanúként történt meghallgatása során tett – nyilatkozat alapján a panaszos jogi képviselője az alábbi rendőri intézkedések miatt fordult a Testülethez.

1) A panaszos és utasa 2009. január 30-án 21 óra 30 perc körül a panaszos nevelőapjának tulajdonát képező személygépkocsival haladt P. városból Sz. város irányába. Az úton nem volt közvilágítás, és az út minősége igen rossz volt. Mivel egyáltalán nem volt forgalom, a panaszos kissé bal felé húzódott a gépkocsival, hogy jobban lásson a vezetés során. Sz. várostól kb. 10-15 km-re utastársával arra lettek figyelmesek, hogy két, megkülönböztető jelzés nélküli gépkocsi – egy piros Skoda Octavia és egy fekete Volkswagen Transporter – követi őket. A gépkocsikból reflektoros jelzéseket adtak le, ami miatt a panaszos először azt hitte, előzni akarnak, ezért lehetőséget adva arra, lelassított és indexelt. A Skoda előzött, de azt követően kb. 50-60 km/h sebességre lelassított a panaszos előtt. A másik autó a panaszos mögött közben továbbra is reflektorozott.

A panaszos gyanakodni kezdett: kietlen területen, az éjszakai órákban kialakult helyzetet rablótámadásnak gondolta. Sz. város határában, ahol már volt közvilágítás, a panaszos kérte társát, jegyezze fel a gépkocsik rendszámát, hogy ha majd a városba érnek, a rendőrségen feljelentést tehesse.

Sz. városba érkezve, az első körforgalomnál hirtelen fékezéssel állt meg a Skoda, majd két fekete ruhát és sapkát viselő személy ugrott ki az autóból, ezért a panaszos és társa számára egyértelművé vált, hogy rablótámadás áldozataivá válhatnak. A panaszos – elmondása szerint – azt nem látta, hogy fegyver volt-e a személyeknél, de kezükben jelzőtárca bizonyosan nem volt és ruházatukon rendőri jelleget sem lehetett felfedezni.

A panaszos – félve az esetleges támadástól, s mivel úgy álltak meg a gépkocsikkal előtte, hogy a sárelválasztó miatt nem tudott balra kanyarodni – jobbra felhajtott a pázsitra, és egyenesen a városközpont felé menekült. A panaszos társa a visszapillantó tükörben látta, hogy követik őket, és meg is jegyezte, hogy „ezek nem rablók, hanem gyilkosok!” A panaszos a következő kereszteződésig tudott haladni, ahol piros volt a jelzés, ezért jobbra kanyarodott, mivel nem akart a tiltó jelzés miatt átmenni. Az üldözőnek vélt személyek a következő kereszteződés előtt beérték őket, amikor a panaszos társa azt mondta, „ne engedd, hogy mellénk jöjjenek, mert lelőnek!” A panaszos állítása szerint a két gépkocsi össze akarta „szorítani” a panaszos autóját, balra ismét piros volt a lámpa, ami miatt nem akart áthajtani az úton, ezért a kerékpárutat választotta, ahol gyalogos és kerékpárforgalom nem volt. Eközben kérte a panaszos az utastársát, hogy kérjen telefonon keresztül segítséget, aki a 112-es általános segélyhívó számot hívta, ami kapcsolta a Sz.-i Rendőrkapitányság ügyeletét.

A kapcsolásig kb. 3-4 perc telt el, mivel végig kellett várni a magyar, angol és német üdvözlő szöveget.

Amikor az út véget ért, egy sötét, füves területre hajtott a panaszos, ahol sikerült „leráznia” üldözőit. Ismét visszatért a közútra, amikor a társának sikerült beszélnie a rendőrséggel: elmondta, hogy üldözik őket és egy benzinkút közelében vannak. A rendőrség a bediktált rendszám alapján közölte, hogy meg kellene állniuk, mert a „üldözőik” rendőrök. A panaszos nem akarta elhinni a közlést, de megállt. Kb. 20-25 másodperc múlva odaértek a két „üldöző gépkocsival”. A Skoda ferdén a panaszos előtt állt meg, amitől – a panaszos állítása szerint – a szembejövő forgalom alig tudott elhaladni. Három rendőr kiugrott, a mögöttük levő Transporterből is többen kiszálltak, akiknek a kezében gépfegyver volt. A panaszos feltartotta kezeit már az autóban, de a rendőrök a nyitott ablakon átnyúlva kinyitották az ajtót és kirángatták a panaszost és utastársát a gépkocsiból, anélkül azonban, hogy a „Rendőrség!” felszólítás elhangzott volna. A panaszost azonnal a földre teperte 3-4 rendőr, majd ketten a hátára térdeltek, és kb. 4-5 percig a földre szorították. A panaszosnak ezen rendőri magatartás miatt halálfélelme volt.

A panaszost hosszasan sértegették, modortalanul beszéltek vele a rendőrök. Kb. 2 perc elteltével kérdezte meg egyikük – a panaszos szerint a parancsnokuk –, hogy fogyasztott-e a panaszos alkoholt vagy drogot. 4-5 perc elteltével engedték felállni a panaszost, és kinyitatták vele a csomagtartót és az összes csomagját. A panaszos csak ekkor, azaz amikor a földről felállt, látta meg a rendőrök ruházatán a „rendőrség” feliratot.

Időközben megérkezett egy egyenruhás rendőr is, aki szondát fűjatott a panaszossal, amelynek eredménye negatív volt. A panaszos azon kérdésére, hogy megmutassa-e okmányait, csak annyi volt a válasz, hogy „felőlem...”. A panaszos ennek ellenére átadta személyazonosító igazolványát, vezetői engedélyét és lakcímkártyáját. Közölték vele, hogy előállítják a rendőrségre, amelynek indokát azonban nem közölték.

Az egyik kommandós közben odaszólt a panaszosnak, hogy „nyugodjunk meg, mivel nem szegeztünk önökre fegyvert, ugye, ezért befizetünk egy kisebb bírságot, és gyorsan elintézik az ügyet”. Egy olyan kijelentés is elhangzott, miszerint „mindenki tudja, hogy a piros Skoda rendőrautó”.

Az egyik kommandós kíséretében a panaszosnak át kellett parkolnia az egyik közeli utcába, majd kb. 23 óra 30 perc körül a Transporterrel bevitték a panaszost és társát a Sz.-i Rendőrkapitányságra. A Rendőrkapitányság épületében megkérdezték a panaszost, hogy „ugye, nem kér ételfogyasztást, és hozzátartozója kiértesítését, mert akkor gyorsabban megy minden.”

A panaszos úgy nyilatkozott továbbá, hogy az előállításról szóló nyomtatványnak csak a második oldalát mutatták meg számára, holott többször is kérte, hogy az egészet elolvashassa, illetve másolatot sem kapott arról.

A panaszosnak sokat kellett az épületben várakoznia, ezért beszélgetett a kommandósokkal, és később oda ment hozzá a megyei ügyeletes tiszt is, aki azt mondta, hogy „tovább fog tartani, mint félóra, mert ez nem olyan sima ügy”. Az egyik kommandós megjegyezte, hogy „ugye, pozitívan nyilatkoznak majd, mert akkor mindenkinek jobb lesz, gyorsabb és egyszerűbb”.

A panaszos továbbra is félt, attól tartott, hogy napokig benntartják majd a rendőrségen.

Kb. 2 óra 10 perc körül az ügyeletes tiszt elment, és megérkezett a Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának vezetője, aki „nagyon korrekt volt”, de közölte, hogy „ezt most végig kell csinálni”. A rendőrorvos is megvizsgálta a panaszost és társát, de a panaszos nem látta, hogy a vizsgálat tényét és eredményét bármilyen módon dokumentálták volna.

Ezt követően három személy érkezett a CSMRFK-ról: a Bevetési Szolgálat Akció Osztályát vezető r. alezredes, a Közbiztonsági Szervek Közrendvédelmi Osztályát vezető r. alezredes és a Közlekedésrendészeti Osztály vezetőjét helyettesítő r. őrnagy. A két r. alezredes kezdte meg a panaszos és társa meghallgatását. Azt mondták, hogy hivatalból kivizsgálás történik, amelyen részt kell venniük, és jegyzőkönyvet vesznek fel. Az intézkedést azonban tovább nem indokolták.

A panaszos állítása szerint, miközben a meghallgatás folyt, az ajtó előtt végig kinn várakozott egy kommandós, és ez a körülmény a panaszosban további félelemérzetet keltett. A panaszos szerint „ilyen légkörben hangzott el az is, hogy »ugye, beírhatjuk a jegyzőkönyvbe, hogy szakszerű, arányos, jogszerű volt az intézkedés«.”

A meghallgatást követően a jegyzőkönyvet aláírták a panaszossal, amit ő – állítása szerint – azért írt alá, mert veszélyeztetve érezte magát, majd az iratait a kihallgató helyiségbe belépő kommandóstól kapta vissza. A panaszos megjegyezte, hogy ekkor még nem tudta azt sem, hogy az általa vezetett gépkocsiban milyen kár következett be; továbbá, hogy bordazúzódása és térsérülése keletkezett a rendőri intézkedéssel összefüggésben.

2) A panaszos jogi képviselőjének véleménye szerint a rendőrség eljárása nyilvánvalóan szakszerűtlen, aránytalan és indokolatlan volt, amely egyúttal felvetette azt is, hogy a panaszossal és utasával szemben az intézkedő rendőrök bűncselekmény(eke)t valósítottak meg.

Az előállítás során készült jegyzőkönyvben rögzítettekkel kapcsolatban a panaszos jogi képviselője megjegyezte, hogy a kihallgatás a jegyzőkönyv szerint 2009. január 31-én hajnali háromnegyed háromkor kezdődött és fél négy előtt három perccel fejeződött be. Az átélt élmények hatására a panaszosban és társában is sokkos félelem alakult ki, ezért történhetett meg, hogy olyan tartalmú jegyzőkönyvet írtak alá, amely a velük szemben folytatott eljárást arányosnak minősítette. Ezért a panaszjogról való lemondó nyilatkozatot sem tekintette a panaszos joghatályosnak.

3) A panaszos jogi képviselőjének tájékoztatása szerint közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény megalapozott gyanúja miatt a Sz.-i Nyomozó Ügyészség nyomozást rendelt el. A panaszos jogi képviselője útján továbbá a rendőri intézkedéssel összefüggésben keletkezett kárának megtérítését is kérte, amelynek tekintetében időközben peren kívüli egyezség született.

II.

A Testület az ügy érdemi kivizsgálása érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányságtól (a továbbiakban: ORFK), illetve a CSMRFK-tól annak tekintetében, hogy a panaszolt rendőri intézkedésekkel összefüggésben milyen rendőrségi dokumentumok keletkeztek. A rendőrség az alábbi dokumentumokat bocsátotta a Testület rendelkezésére:

- a rendőri intézkedés alá vont személyek (a panaszos és utastársa) meghallgatásáról készült jegyzőkönyveket,
- az előállítás végrehajtásáról, és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést, amely a parancsnoki véleményt és kivizsgálást is tartalmazza, illetve az előállítás időtartamáról szóló igazolást,
- az intézkedő rendőrök jelentéseit, valamint az ő parancsnokuk által készített jelentést,
- a Sz.-i Rendőrkapitányság és a CSMRFK aznap szolgálatot teljesítő ügyeletes tisztjei, a berendelt parancsnokok, a baleseti helyszínelők és a panaszossal és társával szemben intézkedő rendőrök meghallgatásáról készült jegyzőkönyveket,
- a CSMRFK Ellenőrzési Szolgálatát által 2009. február 24-én megtartott helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvét,
- a rendőri intézkedéssel összefüggő rádióforgalmazás hanganyagáról készült írásbeli dokumentumokat,
- a CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Közrendvédelmi Osztályának 2009. február 2-án kelt jelentését a panaszossal szemben fogantatosított intézkedéssel kapcsolatban megállapítottokról,
- a CSMRFK Ellenőrzési Szolgálatát megbízott szolgálatvezetőjének 2009. március 30-án kelt levelét,
- a CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Bevetési Szolgálat Akció Osztálya által a panaszossal szemben 2009. február 4-én kelt szabálysértési feljelentését,
- a CSMRFK vezetőjének 2009. március 5. napján kelt, a rendőri intézkedés elleni panasz elbírálásáról szóló határozatát.

A dokumentumok a panaszos által előadott tényálláshoz képest az alábbi eltéréseket, illetve kiegészítéseket tartalmazzák.

1) A panaszos utastársát a közigazgatási eljárásban tanúként hallgatták meg. A 2009. február 11-én történt tanúmeghallgatásról szóló jegyzőkönyv szerint ő is megerősítette a panaszbeadványban és a panaszos tanúként történt meghallgatása során elmondottakat: a Sz. város felé vezető kivilágítatlan, rossz minőségű úton két, megkülönböztető jelzés nélküli autó követte őket, reflektoros jelzéseket adtak le,

közben az egyik (a piros Skoda Octavia) megelőzte, majd lassítani kezdett, a másik (a Volkswagen Transporter) pedig követte őket.

Sz. városban az első körforgalomnál a Skoda hirtelen fékezéssel keresztbe fordult és megállásra kényszerítette a panaszost, a gépkocsiból pedig fekete ruhát és sapkát viselő személyek szálltak ki, akiknek viselkedése „támadólag hatott”, ezért a panaszos kikerülve a Skodát, menekülni kezdett. A két gépkocsi követte őket, közben a panaszos társa felhívta a 112-es segélyhívó számot, amely kapcsolta a sz.-i rendőrség ügyeletét. A panaszos társa az üldöző autók rendszámát bediktálva elmondta, hogy üldözik őket. Az ügyeletes közölte, hogy álljanak meg, mert rendőrökről van szó.

A panaszos és társa is nagyon félt: nem tudták, mi történik velük valójában. Megálltak és várták a rendőröket, akik megérkezve gépfegyvert rántottak, kinyitották az ajtót azt kiabálva, hogy „lássam a kezedet!”. A panaszos társa magától kiszállt az autóból és lefeküdt a földre, vele nem viselkedtek durván, de a panaszost durván sértegették, ezért megalázóan érezte az intézkedést. A panaszos és társa kérésére történt meg csak az igazoltatásuk, majd a panaszossal alkoholszondát fújattak, amelynek eredménye negatív volt. Ennek ellenére mindkettőjüket beszállították a Sz.-i Rendőrkapitányságra, de az előállítást nem indokolták meg. A rendőrség épületében irataikat elkérték, 2-3 órán keresztül ültek a rendőrségi épület aulájában, majd aláíratatták velük az előállításról szóló nyomtatványt, amelyen az szerepelt, hogy nem kértek élelmezést és nem kívánnak hozzátartozót értesíteni, holott előtte egyik tekintetében sem nyilatkoztatták őket.

Az ügyeletes tisztnek elmondták, mi történt, majd megérkezett a Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának vezetője, akinek irodájában egy orvos megvizsgálta mindkettőjüket; a panaszossal ott ismételt szondát fújattak, amelynek eredménye ismét negatív volt.

A CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Bevetési Szolgálat Akció Osztályának és a Közbiztonsági Szervek Közrendvédelmi Osztályának vezetője meghallgatta a panaszost és társát, mivel hivatalból vizsgálat indult a rendőri intézkedéssel összefüggésben.

2) A CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Bevetési Szolgálat Akció Osztályának vezetője 2009. január 31. napján, soron kívül jelentést íratott az intézkedésben érintett, beosztotti állományába tartozó valamennyi rendőrrel.

A rendőrök a Csongrádi Rendőrkapitányság igénylése alapján a környező térségben láttak el egy bűncselekmény elkövetésére készülő személy elfogására irányuló szolgálati feladatot, ezért – a feladat jellegének megfelelően – két, megkülönböztető jelzés nélküli személygépkocsival közlekedtek. A feladat végrehajtását követően indultak el S. településen keresztül Sz. város irányába.

A rendőri jelentésekből az alábbiak állapíthatók meg. A Skodában három rendőr – köztük az akcióparancsnok –, míg a Volkswagen Transporterben négy rendőr ült; egyik gépkocsiban sem volt (sem stabil, sem mobil) megkülönböztető jelzés. A jelentések egybehangzóan azt tartalmazzák, hogy a panaszos az úttesten igen bizonytalanul, több ízben a felező vonalon, illetve időnként – látszólag indokolatlanul – a menetirány szerinti baloldali sávban közlekedett, ezért a rendőrökben az a benyomás alakult ki, hogy ittas vagy bódult állapotú a vezető.

A Skodának sikerült a panaszos gépkocsiját megelőznie, azonban az abban ülő akcióparancsnok – a jelentése szerint – rádión szólt a Transporter vezetőjének, hogy figyeljen a panaszos bizonytalan közlekedése miatt, és közölte, hogy ne előzzék meg az autót lakott területen kívül, mert nem rendelkeznek megkülönböztető jelzéssel.

A Skodában ülő rendőrök jelentése egybevág abban a mozzanatban, hogy úgy állapodtak meg, majd a városban egy olyan helyen, ahol a forgalmi viszonyok miatt meg kell állniuk, a rendőri jelleget igazolva fogják intézkedés alá vonni a gépjármű vezetőjét és utasát.

Az akcióparancsnok – jelentése szerint – a városba érve az első körforgalomnál úgy döntött, kiszáll a gépkocsiból, jelzőtárcsával, illetve szolgálati igazolványa felmutatásával igazolja magát, és megkéri a vezetőt, hogy soroljon ki a forgalomból – intézkedés céljából. Kiszállása közben azonban a panaszos a füves útpadkára, majd járdára felhajtva kikerülte a Skodát, visszatért az úttestre és nagy sebességgel elhajtott a belváros felé.

A rendőrök egyike, a Transportert vezető r. zászlós úgy fogalmazott jelentésében, hogy az akcióparancsnok jelzőtárcsával a kezében kiszállt a Skodából és a panaszos azt látva hajtott el. A többi jelentésben az szerepel, hogy megkísérelt kiszállni az akcióparancsnok, s közben hajtott el a panaszos.

Az akcióparancsnok visszaült a járműbe és utasítást adott a vezetőnek, hogy kövesse a panaszos autóját, közben rádión tájékoztatta a Sz.-i Rendőrkapitányság ügyeletét és kérte, hogy a panaszos megállításához megkülönböztetett jelzéssel ellátott rendőrségi járművet küldjenek.

Az intézkedő rendőrök jelentéseikben egyezően és részletesen leírták az üldözés útvonalát; továbbá az akcióparancsnoki jelentésben szerepelt az is, hogy az ő utasítása nélkül követte a Skoda vezetője a panaszos autóját egy parkon keresztül – és haladt át ő is a kidöntött úttesten lezáró oszlopon –, ami végül a Víztorony tér előtt állt meg.

A Skodában helyet foglaló rendőrök jelentésükben egybehangzóan leírták, hogy a szolgálati gépkocsiból kiszállva az akcióparancsnok és a Skodában utazó r. törzszászlós „Rendőrség! Lássam mindkét kezét!” felszólítással utasította a panaszost, hogy engedelmességedjen. A Skodát vezető r. zászlós ezt követően a panaszost, a r. zászlós pedig az utastársat a „tanult elvezető fogással” és testi kényszer

alkalmazásával kiemelte, mindkettőjüket földre nyomták, hason fekvő pozícióban ruházataátvizsgálást végeztek, majd felállították a gépkocsi mellé és a testi kényszert megszüntették velük szemben.

A Transporterben utazó rendőrök jelentése szerint a helyszínre érve hárman a forgalom irányításában, míg a negyedik rendőr – egy főtörzsőrmester – az utastárs elleni testi kényszer alkalmazásában vett részt.

Időközben kiérkezett két járőrautó a váltásparancsnok vezetésével, és az akcióparancsnok a járőröktől alkoholszondás ellenőrzést kért, mely negatív eredménnyel járt. Az akcióparancsnok továbbá helyszínelőket kért, mert a Fordban a terelőkortát elmozdítása során anyagi kár keletkezett, valamint közölte az intézkedés alá vont személyekkel, hogy elő lesznek állítva, mivel velük szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, akik a közlést tudomásul vették és – az akcióparancsnoki jelentés szerint – panasszal nem éltek. Ugyanezen rendőri jelentés szerint a rendőrökön IV. fokozatú lövedékálló mellény, rajta fekete taktikai mellény volt, elöl és hátul „POLICE” felirattal.

Az Akció Osztály vezetője jelentése azt tartalmazza, hogy megkérdezte az akcióparancsnokot – mivel annak jelentéséből nem derült ki egyértelműen –, hogy miért a körforgalmat választotta az intézkedés helyéül. Az akcióparancsnok azt a választ adta, hogy a körforgalomban közlekedő gépkocsinak elsőbbséget kellett adni, ezért úgy ítélte meg, hogy szerencsésebb ott az amúgy is már álló járműhöz menve megkezdeni az intézkedést, mint hogy az esetlegesen ittas vezetőt a nagyobb forgalomba beengedjék.

Az Akció Osztály vezetője – jelentése szerint – a meghallgatások, illetve a beosztottai által készített jelentések adatai alapján nem tárt fel semmilyen ellentmondást: álláspontja szerint a rendőrök és az intézkedés alá vont személyek az események folyamatát egybehangzóan adták elő. Az osztályvezető a tervezett igazoltatást jogszerűnek ítélte, annak helyét nem tartotta ugyan megfelelőnek (intézkedéstaktikai hibaként értékelte), de a pillanatnyi döntést elfogadhatónak minősítette. A testi kényszer alkalmazását jogszerűnek, szakszerűnek, arányosnak, objektívnek, eredményesnek és biztonságosnak; míg az előállítást jogszerűnek, szakszerűnek ítélte meg.

3) Az előállítás végrehajtásáról, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, 2009. január 31-én készült jelentés az alapul szolgáló események sorozatát a II. 2) pontjában ismertettekkel azonosan tartalmazza.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése alapján került sor a panaszos és társa igazoltatására, amelynek indokát azonban a jelentés nem tartalmazza. Az Rtv. 47. §-a alapján – azonban annak megfelelő pontjára való utalás mellőzésével –, előzetes figyelmeztetést követően testi kényszert alkalmaztak mindkettőjükkel szemben; amit a panaszos tekintetében azzal indokoltak, hogy megalapozott volt a gyanú arra vonatkozóan, hogy

bűncselekmény elkövetése miatt menekül. (A panaszos társa tekintetében a testi kényszert azzal látták alátámasztani, hogy annak alkalmazása „a további menekülés, vagy támadás megakadályozása miatt” történt.) A panaszossal és társával szemben is sor került az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján átvizsgálásra, illetve az előállítás alapját mindkettőjük esetében az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontjában (bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy előállítása) jelölték meg és ez utóbbit azzal indokolták, hogy az alkalmazott testi kényszert ki kell vizsgálni.

Az aláírt nyilatkozat szerint a panaszos a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást megkapta, panasszal nem él, az előállítás okáról, annak várható időtartamáról szóló tájékoztatást szóban megkapta. A panaszos továbbá az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást nem kapott, élelmezést, illetve hozzátartozója kiértesítését nem kérte.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az igazoltatás, a ruházatátvizsgálás és az előállítás jogszerű és szakszerű, a testi kényszer alkalmazása jogszerű és arányos volt. A parancsnok szükségesnek tartotta az intézkedés alá vont személyek jegyzőkönyvi meghallgatását.

Az előállítás időtartamáról szóló igazolás tanúsága szerint a panaszos a hozzátartozója (képviselője) kiértesítését nem kérte, panasszal nem élt és élelmezést nem kért. Az előállítás 2009. január 30-án 23 óra 15 perctől január 31-én 3 óra 39 percig tartott.

4) A rendőri intézkedés miatt tett panasz kivizsgálása során a közigazgatási eljárásban tanúként hallgatták meg a baleseti helyszínelőket, a Sz.-i Rendőrkapitányság és a CSMRFK aznapi ügyeleteseit, az intézkedésben résztvevő rendőröket és az érintett parancsnokokat.

a) A baleseti helyszínelést végző r. főtörzsőrmester és r. főtörzssászlós a 2009. február 9-én, illetve 10-én történt meghallgatásuk során úgy nyilatkoztak, hogy mindketten rádióforgalmazás útján szereztek tudomást arról, hogy a Bevetési Szolgálat Akció Osztályának munkatársai követtek egy gépkocsit, próbálták igazoltatás végett megállítani. Később az ügyeletes vezető telefonon értesítette őket arról, hogy a helyszínrre kell menniük, mert a gépkocsi vezetője sérülésmentes balesetet okozott. A r. főtörzssászlós helyszínelő vallomása szerint, amikor a kommandósoktól az útvonal és a megállítási módszere iránt érdeklődött, a kapott válaszok alapján számára nyilvánvaló volt, hogy „problémás” az ügy. Ezért a váltásparancsnokkal történt konzultálást követően felhívták a megyei ügyeleteset és jelentették a történeteket. A r. főtörzssászlós az észlelt körülmények alapján az volt a véleménye, hogy a rendőrök közlekedési bűncselekményt követtek el.

b) A Sz.-i Rendőrkapitányságon a panaszolt időpontban ügyeleteset teljesítő r. főtörzsőrmester 2009. február 18-án, illetve 23-án tanúként történt meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a Bevetési Osztály munkatársai rádióon keresztül segítséget kértek egy Ford típusú személygépkocsi megállításhoz, mert az folyamatos

szabálysértéseket követ el és nem hajlandó megállni; azt követően néhány perccel pedig a panaszos és utasa kért segítséget azzal, hogy „két autó üldözi őket, vélhetően rablók”. Ezen tanúmeghallgatási jegyzőkönyvek szerint az ügyeletes közölte, hogy a megjelölt járműben nem rablók, hanem rendőrök ülnek. Erre a panaszos és társa azt válaszolta, hogy akkor megállnak és „természetesen együttműködnek a rendőrséggel”. Az ügyeletes ugyanakkor nem mondta meg a Bevetési Szolgálat munkatársainak, hogy a panaszos és társa megálltak és együttműködők lesznek.

c) A r. százados váltásparancsnok a 2009. február 18. napján tanúként történt meghallgatása során tett nyilatkozata az előzőekben írtakhoz képest mindössze azt a többletinformációt tartalmazta, hogy a kommandósokon fekete ruházat volt – fekete taktikai mellény –, amelyen sárga színű „POLICE” vagy „RENDŐRSÉG” felirat volt elöl és hátul, illetve csak a forgalmat irányító rendőröknél látott géppisztolyt, a többieknél nem.

d) A Sz. város egyik körzetében szolgálatot teljesítő r. főtörzsőrmeister és r. törzsőrmeister a 2009. február 18-án történt tanúkénti meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, miszerint a rádióforgalmazás során hallották, hogy a Bevetési Szolgálat munkatársai a Sz.-i Rendőrkapitányság ügyeletétől segítséget kérnek egy Ford típusú gépkocsi megállításához, ezért ők is a helyszínre mentek, ahol – a kommandósok kérésére – elővettek egy LION típusú szondát, amit megfűjattak a panaszossal, annak eredménye azonban negatív lett. Mivel a kommandósok nem tartottak igényt a további segítségükre és azt a váltásparancsnok is jóváhagyta, elhagyták a helyszínt. A r. főtörzsőrmeister és a r. törzsőrmeister egybehangzóan szintén olyan tartalmú vallomást tettek, hogy a kommandósok fekete gyakorlóruhát, illetve taktikai mellényt viseltek, amelyen elöl-hátul fényvisszaverős „RENDŐRSÉG”, illetve „POLICE” felirat volt látható. A kommandósok fegyverzetéről ugyanakkor egyik rendőr sem tudott nyilatkozni.

e) A Rendészeti Igazgató r. ezredes berendelte a CSMRFK Közlekedésrendészeti Osztályának vezetőjét helyettesítő r. őrnagyot, továbbá a CSMRFK Közbiztonsági Szervek Közrendvédelmi Osztályának, a Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának és a CSMRFK Bevetési Szolgálat Akció Osztályának vezetőjét a Sz.-i Rendőrkapitányságra, hogy a panaszos ügyének tisztázásában közreműködjenek. A közigazgatási eljárásban ezeket a személyeket is tanúként hallgatták meg.

A Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának vezetője a 2009. február 10-én tanúként történt meghallgatása során elmondta, hogy a panaszos és társa már a Sz.-i Rendőrkapitányság aulájában várakoztak, láthatóan ijedt állapotban, amikor bement oda, ezért közvetlen hangnemben kezdett kommunikálni velük. Az osztályvezető az irodájában meghallgatta a panaszost és társát az eseménysorozatot illetően, majd pedig a panaszost és a rendőrségi gépkocsit vezető rendőrt is megszondáztatták, ami mindkét esetben negatív eredménnyel járt. (A rendőrorvos 2009. február 19. napján tanúként történt meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv is

egyébként ezt a tényt támasztja alá.) Az osztályvezető a panaszost és utastársát ezt követően tájékoztatta, hogy a megjelent parancsnokok külön-külön fogják őket kihallgatni a váltásparancsnok irodájában. Az osztályvezető meghallgatása során az intézkedő rendőrökkel kapcsolatban továbbá úgy nyilatkozott, hogy a helyszínelést azért tartotta fontosnak, mert az elmondásokból kiderült számára, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök közül a Skodát vezető r. zászlós cselekményével a megállítás és az „üldözés” kapcsán is – nagy valószínűséggel – megvalósította a közúti veszélyeztetés bűncselekményét. Megjegyezni kívánta továbbá azt is, hogy a CSMRFK Bevetési Szolgálat Akció Osztályának vezetőjét és annak egyik munkatársát is kérte, hogy adják át a rendőreik által elkészített jelentéseket, az ügyirathoz csatolás végett, akik azonban annak nem tettek eleget. A jelentésekre azért lett volna szükség, mert az ügyben – tekintettel arra, hogy rendőr kapcsán merült fel a bűncselekményi megalapozott gyanú – úgy kell átadni az anyagot az illetékes nyomozó ügyészségnek, hogy abban benne legyen minden olyan információ, amelyekre figyelemmel meg tudja hozni a döntését. Kérésére azt a választ kapta, hogy a keletkezett iratokat ő vigye át a Rendőr-főkapitányságra, mert majd az Akció Osztály megteszi a szükséges intézkedéseket. A jelentések végül 2009. február 2-án délelőtt kerültek az osztályvezetőhöz – az iratokhoz csatolás érdekében, amelyeket a déli órákban adták át a Sz.-i Nyomozó Ügyészségnek.

A CSMRFK Közbiztonsági Szervek Közrendvédelmi Osztályának vezetője a 2009. február 19-én tanúként történt meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az ő „határozott ragaszkodására” történt meg a panaszos és utastársa írásbeli meghallgatása, amelynek célja a rendőri intézkedés parancsnoki kivizsgálásának elősegítése volt. Az osztályvezető r. alezredes maga is részt vett a meghallgatásokon, átolvasta a leírt jegyzőkönyveket, amelyek – állítása szerint – a meghallgatottak által elmondottakat szó szerint tartalmazzák. Az osztályvezető megjegyezte, hogy a panaszos és társa a jegyzőkönyv aláírása előtt a pizkozati példányt aprólékosan átolvasta és a helyesírási hibákra is tekintettel kijavíttatta, s csak az után történt meg a jegyzőkönyveknek a végleges kinyomtatása és aláírása. Az osztályvezető és a CSMRFK Közlekedésrendészeti Osztályának vezetőjét helyettesítő r. őrnagy a meghallgatást követően „felvezette” a panaszost M. településig, a szállásukig.

A CSMRFK Bevetési Szolgálat Akció Osztályát vezető r. alezredest 2009. február 19. és 25. napján tanúként hallgatták meg a közigazgatási eljárásban. A r. alezredest – nyilatkozata szerint – az akcióparancsnokként szolgálatot teljesítő r. főhadnagy vitte be a Sz.-i Rendőrkapitányságra, akivel részletesen elmeséltette a történetet, illetve utasította, hogy járják végig a helyszíneket. A r. alezredes ezt követően a fentebb említett vezetőket, a panaszost és társát a Rendőrkapitányság épületében, a Közlekedésrendészeti Osztály vezetőjének szobájában találta, ahonnan a váltásparancsnok irodájába mentek. Ott a számítógépen már nyitva volt egy meghallgatási jegyzőkönyvet tartalmazó dokumentum, amiről megkérdezte a jelenlevőket, hogy biztosan jó-e az a jegyzőkönyv, amire azt válaszolták, hogy „persze, így szokták mindig”. A választ a r. alezredes tudomásul vette és ő vezette a jegyzőkönyvvezést, míg a kérdéseket a CSMRFK Közbiztonsági Szervek

Közrendvédelmi Osztályának vezetője tette fel. A meghallgatás befejezését követően a jegyzőkönyvet elolvastatták a meghallgatottakkal, akik javítottak is egyes részeket – helyesírási hibákat is. A r. alezredes nyilatkozata szerint a rendőrök által elmondottak és a meghallgatott személyek elmondása között ellentmondás nem volt; orvosi vizsgálatuk megtörtént, panaszuk nem volt. A panaszos a r. alezredes szerint az ő jelenlétében még egyszer találkozott az intézkedő rendőrök parancsnokával, „akinek kézfogás közben elmondta, hogy elnézést kér, ha kellemetlenséget okoztak volna, és semmi problémája, panasza nincs”. A meghallgatási jegyzőkönyv szerint a r. alezredes megegyezett a városi és a megyei Közrendvédelmi Osztállyal abban, hogy – mivel a helyszínelők sem azonnal készítenek jelentést – mindenki megírja a maga részét és a következő munkanapon azok a rendészeti igazgatónál találkozáskor kerülnek továbbküldésre a nyomozó ügyészségre. A r. alezredes ezt követően az irodájában összeszedte az összes anyagot és átolvasta, illetve összehasonlította a meghallgatási jegyzőkönyvekkel és az általa tapasztaltakkal. Az ügyelet néhányszor sürgette, hogy küldje át a jelentést, amire azt válaszolta, ha mindent áttanulmányozott, utána tud csak írásos anyagot készíteni, amit később a Robotzsaruba beiktatott, dossziéba fűzve adta át az ügyeletnek. A r. alezredes akkori meglátása szerint az ittas vezetés – az orvosi vizsgálatokra is figyelemmel – nem valósult meg, ugyanakkor álláspontja szerint nemcsak a rendőrök, hanem a panaszos tekintetében is vizsgálni kellett közlekedési bűncselekmény elkövetését. A r. alezredes az intézkedéseket a kivizsgálása során alapvetően jogszerűnek találta, csak egy részben szakszerűtlen momentumot talált: a gépjármű tervezett megállításhoz rossz helyszínt választottak a rendőrök.

A Testület megjegyzi, hogy a r. alezredes a második meghallgatása alkalmával már több kérdésre nem volt hajlandó válaszolni. Nevezetesen arra, hogy mit értett azon, hogy „biztosan jó lesz-e ez a jegyzőkönyv”, azaz milyen eljárásban és milyen jogszabályok alapján készítették a jegyzőkönyvet. Nem válaszolt arra a kérdésre sem, hogy miért kellett kivizsgálni a rendőri intézkedést, ha az ellen az intézkedés alá vont személyek panasszal – állítása szerint – nem éltek; továbbá, hogy – a Rendészeti Igazgató utasítása ellenére – miért ő írta meg az összefoglaló jelentést. A r. alezredes nem kívánt nyilatkozni az előállítás kivizsgálásával kapcsolatban arról sem, hogy az előállítást fogantató rendőrök által megjelölt „bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja” valóban fennállt-e. Azon kérdések megválaszolása elől szintén elzárkózott, hogy ki és milyen utasítást adott a rendőrorvosnak a vizsgálat elvégzésére, továbbá, hogy miért nem adott utasítást drogteszt elvégzésére, ha felmerült benne a bódult állapot lehetősége. Arra a kérdésre pedig, hogy amikor az akcióparancsnokot arra utasította, vigye végig a helyszíneken, mit és milyen eljárás keretében akart megtekinteni, illetve jelentés készült-e annak tekintetében, azt válaszolta a Brevetési Szolgálat Akció Osztályának vezetője, hogy kizárólag az akcióparancsnok által elmondottak vizuális rögzítésére törekedett azért, hogy a kivizsgálás során érdemben tudjon foglalkozni a rendőri jelentések, adatok tartalmával.

4) A CSMRFK Ellenőrzési Szolgálatának munkatársai 2009. február 24. napján a panaszos ügyével kapcsolatban az X. számú közút Sz. várostól 5-10 km-re levő szakaszának helyszíni szemle keretében történő megtekintése során megállapították,

hogy az útszakasz meglehetősen rossz minőségű az útburkolat egyenetlensége miatt újtávítások is nehezítik a közlekedést, illetve a felezővonal nem jól látható mindenütt.

5) A CSMRFK a Testület rendelkezésére bocsátotta a rendőri intézkedéssel összefüggő rádióforgalmazás hanganyagának írásos változatát is.

A panaszos társának a Sz.-i Rendőrkapitányság ügyeletesével folytatott telefonos beszélgetésből egyértelműen kitűnik, hogy rablónak hitték az „üldözőket”. Amikor az ügyeletes elmondta, hogy rendőrök az „üldözők” és meg kellene állniuk, az utastárs azonnal szólt a panaszosnak, hogy álljanak meg és egyből bement az utastárs, hogy melyik utcában találják meg őket.

A második hangfelvétel anyaga a megyei ügyeletes tiszt, a váltásparancsnok és a helyszínelő r. főtörzsszázados beszélgetését tartalmazza, amelynek lényege szerint „szafos intézkedés” történt, mert a kommandósok a panaszost és társát a gépkocsi motorháztetejére fektették, testi kényszert alkalmaztak velük szemben, ám az intézkedésnek semmi oka nem volt, mivel nem vezettek ittasan és semmit nem követtek el – a váltásparancsnok szavai szerint „nem tud semmit a nyakába varrni” a panaszosnak. A beszélgetésből kitűnik továbbá az is, hogy a rendőrök megváltoztatták az intézkedés helyszínét: egy kidöntött karót visszaállították a helyére. A megyei ügyeletes szólt a váltásparancsnoknak, hogy helyszíneljenek a továbbiakban rendesen és ne változtassanak meg már semmit.

A harmadik hangfelvétel a megyei és a városi ügyeletes tiszt közötti beszélgetést rögzítette, amely szerint a Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályának vezetőjét és a Sz.-i Nyomozó Ügyészség vezető ügyészét értesítették a történetekről, és az ügyész azt az utasítást adta, hogy az elkészült jelentéseket 2009. február 2-ára küldjék át neki.

6) A CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Közrendvédelmi Osztályának vezetője 2009. február 2-án jelentést készített a panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban tett megállapításairól.

a) Az osztályvezető r. alezredes jelentése készítésekor az intézkedő rendőrök parancsnokának (az akcióparancsnoknak) a jelentését használta fel, amelynek lényegét az állásfoglalás II. 2) pontja tartalmazza.

b) A jelentés a panaszos által vezetett gépkocsi megállítási kísérletével kapcsolatban azt állapította meg, hogy a panaszos fentebb írt magatartása az intézkedő rendőrök számára okot adott arra, hogy szabálysértés vagy bűncselekmény elkövetésére következtessenek, ezért megállítása indokolt lett volna. A megállításra azonban a „közúti járművek megállításának és követésének módszereiről és taktikáiról” szóló 7001/2006. ORFK irányelv szerint nem volt lehetőség – az ahhoz szükséges eszközök és a szolgálati gépkocsi rendőri jellegének hiánya miatt.

A Sz.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztály Baleset Helyszínelő és Vizsgáló Alosztály munkatársai által készített jelentés szerint feltételezhető, hogy a Skoda vezetője megszegte a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975 (II. 5.) KPM-BM együttes r. (a továbbiakban: KRESZ) 3. § (1) bekezdés c) pontjában („indokolatlanul ne veszélyeztessen”) foglaltakat.

c) A jelentés a kényszerítő eszközök alkalmazásáról készült jelentésekből – állásfoglalás II. 3) pontja – az alábbi következtetéseket vonta le.

A panaszosnak a vezetés során tanúsított magatartása miatt az intézkedésben részt vevő Akció Osztály munkatársai a panaszost és társát az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja („aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”) alapján állították elő. Az ügy iratai között ezzel szemben nem található adat arra vonatkozóan, hogy büntető feljelentést tettek volna a panaszossal szemben. Ráadásul az utast is ugyanezen indok alapján állították elő. Az alkoholos befolyásoltság állapotában történő vezetés vélelmezett gyanúja az alkoholszondás ellenőrzés során megdőlt, a drogtesztet pedig nem végezték el, így legfeljebb a közúti veszélyeztetés megállapítása lett volna valószínűsíthető, amelyre vonatkozóan szintén nem készült feljelentés az osztályvezetői jelentés elkészítése napjáig.

d) A CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Közrendvédelmi Osztályának vezetője megállapította jelentésében, hogy a Bevetési Csoport Akció Osztály vezetőjének a rendőri intézkedések kivizsgálásáról készített jelentése szinte kizárólag a rendőrök által készített jelentésekben foglaltakat vette alapul, az előállított személyek nyilatkozataival nem ütköztették minden ponton részletesen, ezáltal felületes, hiányos. (Nincs tisztázva, milyen módon kellett volna a gépkocsit megállítani, rendelkeztek-e ahhoz eszközökkel; miért kezdték meg a gépkocsi üldözését, amikor a rendőri jelleg nem volt nyilvánvaló; a ruházata vizsgálatra vonatkozó megállapítások hiányoznak; nem derül ki, mi volt az előállítás tárgyát képező bűncselekmény, és hogy készült-e feljelentés e tárgyban; a károk keletkezésének körülményei és mértéke tisztázatlan maradt.)

A jelentés összefoglalóan megállapította, hogy a foganatosított intézkedések csak jogszerűek voltak, azonban – a 18/2008. (OT. 10.) ORFK utasítás mellékleteként kiadott a „Rendőri intézkedések végrehajtásának alapvető taktikái” c. módszertani útmutatóban foglalt – a szakszerűség, arányosság, eredményesség és biztonságosság követelményeinek nem feleltek meg. A megállapítások alapján a Skodát vezető r. zászlóssal szemben kártérítési, fegyelmi eljárás és – a közúti veszélyeztetés bűncselekményének megalapozott gyanúja miatt – büntetőeljárás; míg az akcióparancsnokkal szemben a szakszerűtlen intézkedés, a Bevetési Szolgálat Akció Osztályának vezetőjével szemben pedig a parancsnoki jelentés hiányosságai alapján fegyelmi eljárás megindítását tartotta indokoltnak.

7) A panaszossal szemben intézkedő rendőröket is tanúként hallgatták meg a közigazgatási eljárás keretében.

Valamennyi rendőr részletesen nyilatkozott az „üldözés útvonaláról”. Az igazoltatás, az előállítás és a kényszerítő eszköz alkalmazása tekintetében – a fentebb részletezettekhez képest – az alábbi nyilatkozati részek bírnak jelentőséggel.

a) Az akcióparancsnok – a II. 2) pontjában írtaknak megfelelően – a városba érve szeretett volna intézkedést kezdeményezni a panaszossal és társával szemben, de azt – az említett okok miatt – nem tudta végrehajtani. Az akcióparancsnok vallomásai a gépkocsi megállítási kísérletét illetően azt tartalmazzák, hogy nem volt „megállásra kényszerítés”, hanem forgalmi okból került sor megállásra, és azt kihasználva akarták megállítani a Fordot.

A később az út szélére lehúzódtott jármű mellett megálltak és a fentebb ismertetett módon testi kényszert alkalmaztak a két személlyel szemben, bilincselést azonban az akcióparancsnok nem tartott szükségesnek. Az igazoltatással kapcsolatban az akcióparancsnok előadta, hogy megnézték az okmányokat, de priorálásra, illetve RK lap kitöltésére nem került sor, mert „egyértelmű volt, hogy a két személy elő lesz állítva”. Az előállítást pedig azért tartotta szükségesnek, mert „a bódult állapotot nem lehetett egyértelműen kizárni”, illetve „a hosszantartó, saját és mások testi épségének és a vagyonbiztonságot veszélyeztető menekülésük is alapos gyanút szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy esetlegesen bódult állapotban van a gépjármű vezetője, vagy akár utasa, vagy más bűncselekményhez köthető akár a személyük, akár a gépjármű”.

A meghallgatási jegyzőkönyvek szerint továbbá az akcióparancsnok az előállítás tényét közölte a panaszossal és annak társával.

b) A Skodát vezető r. zászlós a 2009. február 16-án tanúként történt meghallgatása alkalmával tett vallomása annyi kiegészítést tartalmaz, hogy a panaszos által vezetett gépjárművet ő vizsgálta át: előbb az utasteret, majd pedig a csomagtartóban talált táskákat, amelyekben bűncselekményből származó dolgot nem talált. A r. zászlós állítása szerint az átvizsgálást mindkét intézkedés alá vont személy végignézhette.

c) A Skodában utazó r. zászlós – a többi rendőr vallomásával ellentétesen – a 2009. február 13. napján történt meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az első lehetséges forgalmi helyzetnél – még lakott területen kívül – intézkedés alá akarták vonni a Fordot. Nyilatkozata szerint – miután intézkedés alá vonták a panaszost és utastársát – ő kérdezte meg az utastól, hogy vannak-e nála iratok. A r. százados vallomása szerint továbbá az akcióparancsnok azt közölte az előállítás okaként, hogy azért kerül arra sor, mivel testi kényszert alkalmaztak velük szemben.

d) A Transportert vezető r. zászlós 2009. február 16-án tanúként történt meghallgatása során tett nyilatkozata a fentebb rögzítetteket annyival egészíti ki, hogy ő szállította be a Rendőrkapitányságra a panaszost és társát, és nyomtatványokat íratott velük alá arról, hogy az előállítás kapcsán panaszuk és sérülésük keletkezett-e. A r. zászlós állítása szerint a nyomtatványok elkészítése előtt mindkettőjüket megkérdezték, hogy

hozzátartozó értesítését kérik-e, szeretnének-e étkezést, illetve, hogy panaszuk vagy sérülésük van-e. Minden kérdésre nemmel feleltek.

e) A Transporterben utasként helyet foglaló r. főtörzsőrmester nyilatkozata a fegyverek viselésére vonatkozó információk tekintetében tartalmazott kiegészítéseket. A 2009. február 16. napján történt meghallgatása alkalmával egyikük úgy nyilatkozott, hogy akik intézkedtek a panaszossal és társával szemben, azoknál nem volt géppisztoly, csak szolgálati marokfegyver, az arra rendszeresített tokban. Ezzel szemben egy másik r. főtörzsőrmester a 2009. február 17-én történt meghallgatásán tett nyilatkozata szerint a Transporter-ben utazó társánál – aki az utassal szembeni intézkedésben segített – géppisztoly is volt szíjon hordva.

8) A CSMRFK Rendészeti Igazgatóság Bevetési Szolgálat Akció Osztálya 2009. február 4. napján – négy nappal a panaszolt eseményeket követően – feljelentést tett a panaszossal szemben a KRESZ 18. §-ának (1) bekezdés c) pontjába ütköző (záróvonal átlépés) és 25. §-ának (2) bekezdésébe ütköző (járművel csak az úttesten szabad közlekedni, jobbra tartási kötelezettség megsértése) szabálysértések elkövetése miatt. (A Robotzsaru Neo integrált ügyviteli rendszerében 2009. február 9-e szerepel a feljelentés dátumaként.)

A feljelentésben írtak szerint a baleseti helyszínelő a rendelkezésre álló adatok alapján azt közölte, hogy nincs megalapozott gyanú arra vonatkozóan, hogy a panaszos cselekményével elkövette a közúti veszélyeztetés bűncselekményét, ezért szabálysértés elkövetése miatt tették meg a feljelentést. Egyébként azonban a feljelentés az üldözés, illetőleg a rendőri intézkedések szempontjából a fentebb írtakhoz képest nem tartalmaz többletinformációt.

9) A Csongrád Megyei Rendőr-főkapitány 2009. március 2. napján jelentést készített az ORFK vezetőjének a panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedésekkel kapcsolatban tett megállapításairól. A jelentés az állásfoglalás II. részének előző pontjaiban írtakhoz képest mindössze azt a többletinformációt tartalmazza, hogy a Sz.-i Nyomozó Ügyészség tájékoztatása szerint közúti veszélyeztetés büntette mellett jogellenes fogvatartás büntette miatt is folyamatban van a büntetőeljárás.

10) A panaszos rendőri intézkedés miatt benyújtott panasza miatt indult eljárásban a Csongrád Megyei rendőrfőkapitány 2009. március 5-én meghozott határozatában első fokon helyt adott. A határozat indokolása tényállás szempontjából új elemet nem tartalmaz. A közlekedésrendészeti intézkedés végrehajtása tekintetében a rendőrfőkapitány megállapította, hogy az intézkedő rendőrök jogszerűtlenül és szakszerűtlenül jártak el, az azt követő intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazása tekintetében a jogszerűtlenség megállapítása miatt a szakszerűség vizsgálatától eltekintett; továbbá az előállítás jogszerűsége sem nyert bizonyítást.

III.

A Testület – a panaszos beadványa, illetve annak kiegészítése és a rendelkezésre bocsátott rendőrségi dokumentumok alapján – vizsgálat tárgyává tette elsősorban a közlekedésrendészeti intézkedés, majd pedig a testi kényszer, az igazoltatás, a ruházati, csomag- és járműátvizsgálás, továbbá az előállítás jogszerűségét és indokoltságát. Annak során megállapította, hogy a rendőri intézkedések, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazása sértették a panaszos személyi szabadsághoz való jogát, emberi méltósághoz és az annak részét képező személyi integritáshoz való jogát, a kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás tilalmát és tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát az alább írtaknak megfelelően.

1) A panaszbeadványban írtak szerint – amely állítást egyébként az utóbb megtartott helyszíni szemle alátámasztotta – a közút, amelyen a panaszos gépkocsival közlekedett, kivilágítatlan, meglehetősen rossz minőségű és egyenetlen útburkolatú volt, ezért haladt a felezővonalhoz közel. A CSMRFK Bevetési Szolgálat Akció Osztályának rendőrei pedig a bizonytalan vezetői magatartásból és a menetirány szerinti baloldalra történő időnkénti áttérésekből arra következtettek, hogy a panaszos ittas, vagy bódult állapotban van.

A KRESZ 4. §-ának (1) bekezdés b) és c) pontja értelmében járművet az vezethet, aki a jármű biztonságos vezetésére képes állapotban van, továbbá a vezetési képességre hátrányosan ható szer befolyása alatt nem áll, és szervezetében nincs szeszes ital fogyasztásából származó alkohol. A 25. § (2) bekezdése szerint továbbá a járművel az úttesten – az előzés és kikerülés esetét kivéve – annak menetirány szerinti jobb oldalán, az út- és forgalmi viszonyok szerint lehetséges mértékben jobbra tartva kell közlekedni.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Jelen esetben a KRESZ vonatkozó rendelkezései szerint – mivel a rendőrök a körülmények alapján alappal feltételezhatték, hogy a panaszos ittas vagy bódult állapotban vezet – indokoltnak tekinthető az intézkedés kezdeményezése. A rendőrök közbiztonságot veszélyeztető cselekményt feltételeztek, ezért kívántak közlekedésrendészeti intézkedést foganatosítani.

Az Rtv. 44. §-ának (1) bekezdés b) pontja értelmében a rendőr az Rtv.-ben és a külön jogszabályban meghatározott közlekedésrendészeti feladatának ellátása során ellenőrizheti a közlekedési rendszabályok megtartását.

A megkísérelt közlekedésrendészeti intézkedés – az észleltek alapján – indokoltnak tekinthető, azonban annak jogszerűsége és szakszerűsége tekintetében a Testület az alábbiakat állapítja meg.

A KRESZ 6. §-ának (2) bekezdés ab) pontja rendelkezik arról, hogy a közúton rendőri jelleget nélkülöző szolgálati járművekkel végrehajtott rendőri intézkedések során hogyan kell menet közben gépjárművet megállítani. Eszerint a rendőr a közlekedő gépjármű megállítására megkülönböztető fényjelzést használó gépkocsiból, illetve motorkerékpárról ad jelzést, karjának, fehér szegélyű piros tárcsának, piros vagy fehér fényű lámpának fel-le mozdításával, illetőleg hangszórón vagy a megállásra felhívó szövegű felirattal. Amennyiben a megállítás az említett módokon történik, a követendő közlekedési magatartásra vonatkozó utasításnak megfelelő módon kell az úton közlekedő jármű vezetőjének eljárnia.

Jelen esetben a panaszos mozgó járművének jogszerű megállítására vonatkozó feltétel nem valósult meg, mivel a speciális bevetési egység szolgálati járművei sem stabil, sem mobil megkülönböztető fényjelzéssel nem voltak ellátva.

A KRESZ mellett speciális iránymutatás is szolgálja az egységes és szakszerű rendőri eljárást: a fentebb hivatkozott, a közúti járművek megállításának és követésének módszereiről és taktikáiról szóló 7001/2006. (IV. 6.) ORFK irányelv, amelynek 2. sz. alatti melléklete rögzíti a közúti jármű megállítása során alkalmazandó módszereket.

A mozgó jármű megállítása válik szükségessé többnyire szabálysértés, vagy bűncselekmény észlelése, illetve elrendelt fokozott közúti ellenőrzés, utazásbiztosítás során, illetve baleset helyszínén. Attól függően, hogy a rendőr gyalogosan, motorkerékpárral, illetve gépkocsival hajtja végre e feladatot, különböző módszereket kell alkalmazni. A megállítás helyét úgy kell megválasztani, hogy sem a szolgálati, sem pedig a leállított jármű más járművek forgalmát indokolatlanul ne akadályozza, és ne veszélyeztesse. A megállításnál fokozott figyelmet kell fordítani arra, hogy a járművezető a jelzést kellő időben észlelje.

További formai előírás, hogy a láthatóság elősegítésére láthatósági mellény, és a rendelkezésre álló eszközöktől függően nappal jelzőtárcsa, vagy fényvisszaverő kezelő, fehér kesztyű használata, éjjel és korlátozott látási viszonyok között, fényvisszaverő öv, fényvisszaverő sapkaszalag, jelzőtárcsa, illetve elemlámpa alkalmazása szükséges. Éjjel, illetve korlátozott látási viszonyok esetén pedig elsősorban megfelelően megvilágított helyen kerüljön sor a megállításra.

A szolgálati járművel menet közben végrehajtott leállítások során, valamint az úttesten, útpadkán és a leállósávon történő intézkedés ideje alatt, minden esetben működtetni kell a megkülönböztető fényjelzést. Az ORFK Irányelv szerint továbbá a rendőr biztonságát elsősorban a jármű hátulról történő megállítása szolgálja, amelynek érdekében a megkülönböztető fényjelzést használó gépjárműből a rendőrnek

hangszórón keresztül kell a közlekedő jármű vezetője részére a követendő közlekedési magatartásra vonatkozó utasítást adnia (pl.: forgalmi rendszám, típus, illetve egyedi azonosításra alkalmas jegy és a követendő cselekvés megnevezésével), és ezt a szóbeli utasítást – annak érdekében, hogy az a közlekedőket ne érje váratlanul és figyelmüket felkeltse – a rövid ideig üzemeltetett megkülönböztető hangjelzés adása is meg kell, hogy előzze. Az Irányelv részletes útmutatást ad arra nézve is, hogy hogyan kell a szolgálati járművel megállni, illetve mi a teendő, ha a hátulról való megállítási kísérlet nem vezet eredményre.

A panaszossal szemben intézkedő rendőrök nem tartották be a KRESZ, illetve az ORFK Irányelv idézett rendelkezéseit. A konkrét esetben hiányzott a gépkocsi megkülönböztető jelzése, a szolgálati gépkocsi rendőri jellege. A körforgalomban történő megállítást, illetve annak megkísérlése akadályozhatta más jármű forgalmát; továbbá a rendőrök nem fordítottak fokozott figyelmet arra, hogy a járművezető a jelzést kellő időben észlelje. A láthatóság elősegítésére szolgáló láthatósági mellényt a szolgálati járműből kiszálló rendőrök – a panasz, a rendőri jelentések és meghallgatási jegyzőkönyvek e tekintetben egybevágóan – nem viseltek, illetőleg fényvisszaverő öv, sapkaszalag és elemlámpa sem került volna alkalmazásra, egyedül a jelzőtárcsa került említésre a jelentések, illetve a meghallgatási jegyzőkönyvek szerint, aminek gépkocsiból történő kiemelését azonban a panaszos – tekintettel arra, hogy rablónak vélte a rendőröket és elhajtott – nem láthatott.

Jelen ügyben akkor jártak volna el az intézkedő rendőrök jogszerűen és szakszerűen – mivel a közlekedésrendészeti intézkedés végrehajtásához szükséges, megkülönböztető jelzéssel ellátott szolgálati személygépkocsival és a fentebb említésre került technikai eszközökkel nem rendelkeztek –, amennyiben a panaszos gépjárművének megállításához az ügyeletről az ilyen jelleggel ellátott gépkocsit kérnek segítségül.

A Testület megítélése szerint a jogszerűtlenül és szakszerűtlenül végzett közlekedésrendészeti intézkedés közvetlenül veszélyeztette a panaszos (és utasa) életét, testi épségét, amely súlyosabb következményekhez is vezethetett volna.

Ennek megfelelően megállapítást nyert, hogy az intézkedés egyrészt sértette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 54. §-ában rögzített élethez való jogát.

A jog- és szakszerűtlen rendőri intézkedés továbbá sértette a panaszosnak az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt – jogállamiság elvéből levezetett – tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát is.

A Testület egyben megjegyzi, hogy a járművezetőkkel szemben fogantatott rendőri intézkedések során a rendőri állománytól minden esetben elvárható, hogy kiemelt figyelmet kell fordítaniuk arra, hogy az intézkedés kezdetén a rendőri jelleg – a gépjárművek és a rendőrök személye tekintetében egyaránt – az intézkedés alá vont személyek és környezetük előtt is nyilvánvaló legyen.

2) A jogszerűtlenül és szakszerűtlenül végrehajtott közlekedésrendészeti intézkedés miatt a Testület megállapította, hogy elfogadható reakció az, ahogyan a panaszos és utastársa viselkedett: támadásnak ítélték meg, hogy két, megkülönböztető jelzés nélküli gépjármű fogta közre a gépkocsijukat, amelyek egyikéből fekete ruhát és sapkát viselő személyek szálltak ki. A rendőrök jogszerűtlen eljárása megtévesztően hatott a panaszosra, ami meghatározta további magatartásukat.

A Sz.-i Rendőrkapitányság ügyeletesének közlését követően – miszerint az „üldözők” nem rablók, hanem rendőrök, ezért meg kellene állniuk – a panaszos és utastársa nyomban együttműködött a rendőrséggel, és ezt a szándékukat kifejezésre is juttatták. Az ügyeletes r. főtörzsőrmester mulasztást követett el, amikor nem tájékoztatta a Bevetési Szolgálat rendőreit a panaszos és társa megállásáról és együttműködési szándékukról. Az ügyeletes mulasztása miatt az intézkedő rendőrök abban a feltevésben voltak, hogy a gépkocsi esetleg a sérüléséből eredő műszaki hiba miatt állt meg.

Ennek következtében a rendőrök további intézkedései és az általuk alkalmazott kényszerítő eszköz – a testi kényszer, az igazoltatás, a ruházat-, csomag- és gépjármű átvizsgálás – eleve jogszerűtlen volt. A Testület megállapítását a rendelkezésre bocsátott rádióforgalmazás anyaga minden kétséget kizáró bizonyossággal alátámasztotta.

a) Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – az intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) vonatkozó, 59. §-ának (1) bekezdése értelmében testi kényszert akkor kell alkalmazni, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

Az Rtv. IV. fejezetének 15. és 16. §-ai rögzítik az arányosság követelményét, illetve a kényszerítő eszközök alkalmazásának közös elveit. A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, továbbá több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. A rendőr kényszerítő eszközt a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén és az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

A Szolgálati Szabályzat 57. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a kényszerítő eszköz alkalmazása során az arányosság elvének kötelező figyelembevételét, hogy a

rendőrt (az intézkedés eredményességét veszélyeztető esetektől eltekintve) előzetes figyelmeztetési kötelezettség – a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólítás, „a törvény nevében” szavak előrebecsátásával, és az arra vonatkozó figyelmeztetés, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik – terheli. A rendőr továbbá ugyanezen § (2) bekezdése értelmében a kényszerítő eszköz alkalmazása során a testi épséghez fűződő jogokat köteles tiszteletben tartani, és a testi épséget csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztetheti.

Az előállításról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a testi kényszert a panaszos tekintetében az indokolta, hogy megalapozott volt a gyanú arra vonatkozóan, hogy bűncselekmény elkövetése miatt menekül. A panaszos nem tanúsított ellenállást, a fenti indok nem fogadható el, ezért a kényszerítő eszköz alkalmazása nemcsak jogszerűtlennek, hanem aránytalanul és szükségtelennek tekinthető.

A Testület továbbá megállapítja, hogy az előzetes figyelmeztetés sem volt szabályszerű. Az intézkedő rendőrök jelentéseiben, illetve meghallgatási jegyzőkönyvében az szerepel, hogy a „Rendőrség! Lássam a kezét!” felszólítás hangzott el az akcióparancsnok részéről, azaz az általuk jogellenesnek vélt magatartás abbahagyására való felszólítás, „a törvény nevében” szavak előrebecsátásával, és az arra vonatkozó figyelmeztetés, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik, nem történt meg.

A testi kényszer alkalmazása tekintetében a Testület – megállapítva az arányosság (Rtv. 15.§) és a kényszerítő eszközök alkalmazása követelményeinek (Rtv. 16.§) megsértését is – kimondta, hogy sérült a panaszosnak az Alkotmány személyi szabadsághoz, illetve integritáshoz való joga, továbbá a panaszossal szemben történő embertelen, megalázó bánásmód és aránytalanul szigorú rendőri fellépés sértette a panaszosnak az Alkotmány 54. §-ának (1) és (2) bekezdésében meghatározott az emberi méltósághoz való jogát (az annak részét képező személyi integritáshoz való jogát), illetve a kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmód tilalmát.

b) Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

Mivel a korábbi jogszerűtlen rendőri intézkedés határozta meg a panaszos további cselekvőségét, következésképpen az igazoltatásnak sem volt jogalapja, így az is jogszerűtlen volt.

c) Az Rtv. 29. §-ának (6) bekezdése értelmében a rendőr az igazoltatott személy ruházatát [...] átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a

közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi. A panaszos ruházatának, gépkocsijának és az abban levő csomagjainak átvizsgálása – az előző pontokban foglaltak alapján – szintén jogszerűtlen volt.

A rendőrök ezzel az intézkedéssel is sértették a panaszosnak a fentebb említett személyi integritáshoz való jogát.

d) Az Rtv. 33. §-ának (1), illetve (2) bekezdése tételesen felsorolja az előállítás okait.

Az intézkedő rendőrök nyilatkozata az előállítás okának megjelölését illetően igen ellentmondásos volt, a jelentésben ténylegesen az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontját („aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”) jelölték meg ténylegesen az előállítás okaként, illetve arra hivatkoztak, hogy a testi kényszer miatt az szükséges.

A Testület a rendelkezésére álló dokumentumok egybevetésével megállapította, hogy az előállítás megfelelő ok nélkül történt. Egyrészt az alkoholos befolyásoltság állapotában történő vezetés vélelmezett gyanúja a többszöri alkoholszondás ellenőrzés során megdőlt, a drogtestet pedig nem végezték el, így legfeljebb a közúti veszélyeztetés büntetnének megállapítása lett volna valószínűsíthető. A panaszügy iratai között ugyanakkor nem található adat arra vonatkozóan, hogy büntető feljelentést tettek volna a panaszossal szemben, továbbá a rendőrségtől kapott felvilágosítás szerint a büntetőjogi felelősségre vonására vonatkozóan a mai napig semmilyen intézkedés nem történt.

Másrészt a testi kényszer alkalmazása miatt történő előállításra való hivatkozásnak a hatályos törvényi rendelkezések szerint nincs jogalapja.

e) A panaszos az előállítása kapcsán sérelmezte, hogy annak okát nem közölték, hozzátartozóját nem értesíthette, élelmezést nem kapott, az előállításról szóló nyomtatványt nem mutatták meg neki teljes egészében, arról másolatot nem kapott, továbbá azt is, hogy a meghallgatási jegyzőkönyvet az átélt élmények hatására benne kialakult sokkos félelem miatt írta alá olyan tartalommal, hogy azzal kapcsolatban panaszja nincs.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha pedig a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Az Rtv. 18.§-ának (3) bekezdése ugyanakkor rögzíti, hogy a fogvatartott jogait korlátozni csak abban az esetben lehet, ha az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja. Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése szerint az

előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

Az említett alakiságok megtartása fontos garanciális követelmény, az arra vonatkozó kötelezettség minden esetben fennáll, amely alól nincs jogszabályban rögzített kivételt biztosító rendelkezés sem.

A Testület ugyanakkor ezekben a kérdésekben – az egymásnak ellentmondó bizonyítékok miatt (mivel a panaszos aláírása a nyomtatványokon szerepelt) – nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, így azokkal összefüggésben a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

f) A panaszos sérelmesnek tartotta azt, hogy amikor kirángatták az autójából, sértegették, modortalanul beszéltek vele a rendőrök. A panaszos utasának meghallgatási jegyzőkönyve szintén a durva rendőri fellépésről szól, ezért a Testület a panaszos álláspontját fogadta el ebben a kérdésben.

Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés.

A rendőrségi törvény hivatkozott rendelkezésének megsértése miatt a Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés módja miatt is sérült a panaszos emberi méltóságához való joga.

g) A panaszbeadvány arra vonatkozóan is tartalmaz utalást, hogy a panaszosnak bordazúzódása és térsérülése keletkezett a rendőri intézkedéssel összefüggésben.

A 2009. január 31-én készült orvosi látlelet és vélemény szerint a panaszos maga nem tett említést sérülésről, testén külsérelmi nyomok nem voltak láthatók.

A Testület – a rendelkezésére álló bizonyítékok egybevetése alapján – az Alkotmány 70/D. §-ának (1) bekezdésén alapuló testi épséghez való jog megsértése tekintetében nem tudott megnyugtatóan állást foglalni.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgált rendőri intézkedések és a kényszerítő eszköz alkalmazása következtében sérült a panaszos személyi szabadsághoz, emberi méltósághoz és a tisztességes eljáráshoz való joga, valamint a rendőrségi intézkedések a kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmód tilalmába ütköztek. A jogsérelem mértéke – a tárgybeli esetben, annak összes körülménye alapján – összességében eléri azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza. Ennek megfelelően a

Testület a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2009. július 1.

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes,
testületi tag

Fráterné dr. Ferczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Kádár András Kristóf
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület